

כל מיני שירים נכתבים בידי המשוררים על חייו של אדם. על היותו בעל רוח, או אמן - בעל משפחה, או עטוף חברים. כל מיני שירים נכתבים על מותו והסתלקותו של אדם. על מות פתאומי, על מות נשיקה, על מות תוך כדי יסורים, על מות סתמי, על מות כסגירת מעגל. ואני רציתי לכתוב שיר הלל על ילדיה של בלומה ברזילי ז"ל. לא יצאו לי חרוזים, לא קצב ולא משקל - רק מילים חמות וטובות על הבנות והבנים של בלומה ז"ל - כהשתקפות במראה על חייה.

יש נחמה שהיא נחמה'לה יש מאיר שהוא מאירק'ה יש דני שהוא דני שלי מיין קינד, ויש ציפי שהיא ציפה'לה המיזיניקית במשפחה. כשאתה מדבר על הילדים האלה (שהם כבר הורים וסבים וסבתות בפני עצמם) אתה מרגיש חום זורם בכל הגוף - חום של אהבה. אתה רואה אותם באים לפי הסדר, לפי התור - כל שישי, כל שבת - מנשקים ומחבקים את אמא - סבתא בלומה, מרעיפים עליה מחמאות על התסרוקת, על התלבושת, נותנים לה יד והולכים איתה החוצה לראות המשכיות, מסיעים אותה לארועים של חתונות וברית וסתם יום הולדת, עוטפים אותה ומתרפקים עליה שלא תלך... שלא תשאיר אותם לבד. בלעדיה. יתומים.

כשאתה מסתכל על הילדים האלה של בלומה ז"ל אתה מבין את משמעות המילה - ילד נשאר ילד עד יום פטירת אביו ואמו. הרבה שמחה וצחוק ותנועה ובאים והולכים - היה בבית של בלומה ויצחק ברזילי ז"ל.

נשארו הבנים. הבנות. הכלות. החתנים. הנכדים. הנכדות הנינים והנינות - והם - בעיקר הם ימשיכו לדבר, להתגעגע, לבכות, לצחוק - לימים עם אמא ללילות עם סבתא - לבקורים באשדות. מקום הולדתם - הולדתכם מקום מנוחתה של אמא שלהם סבתא שלהם בלומה ברזילי ז"ל. אם אפשר היה לומר מקצת משבחים של הדור הבא - הייתי אומרת לכם - כל הכבוד. כל שתבקשו לו יהי ואפילו ככה בשקט, בקול דממה דקה כיפאק היי לכם על היותכם כאלה ילדים. טובים לאמא.

נוחי בשלום, ואתם תבדלו לחיים ארוכים וטובים. כל משפחת ברזילי

שרה'לה שרון